

# Güzel Sanatlar

– RasimCANBOLAT · 25 Aralık 2012

## GÜZEL SANATLAR

Kapısı açık, tek katlı mütevazı bir ev. Kapının önü mozaiklerle kaplanmış. Duvarda, kurutulmuş biber hevenkleri asılı, kırmızı kırmızı. Bir de elek. Hani işini bitirip rahata kavuşmuşlar için derler ya “Ununu elemiş, eleğini asmış” diye... Badanalı sevimli duvarın dibine çiçekli, iri kıyım saksılar sıralanmış. Böyle evleri çok severim: ne balkonunuza yukardan sofraya bezi silkelenir, ne çocuklarınız oynarken aşağıdan güm güm uyarı sesler yükselir. Apartman çocukları, oynamadan büyüyor.

Kapının önündeki iki sandalyenin birisinde kısa kollu bağlamasını konuşuranın karşısındaki sandalyede onu can kulağıyla dinleyen bir hanım. Yerde, taşların üzerine bir delikanlı oturmuş. Kulağı bağlamanın sesinde ama gözleri ufuklarda. Kim bilir şu anda nerelerde dolaşılıyor: kendim gurbet elde gönlüm sızda benzeri...

Günlük kıyafetlerinin görünüşüne göre mevsim sonbahar olmalı. Erkek- bayan üçü de kısa kollu penye giymişler. hanımın bacağında şalvar, ayağında şıpidik terlikleriyle sabah ev işlerini bitirmiş, belki de çöp dökmeye, hava almaya çıkınca bağlamanın sesine takılmış gibi. yine belki de yerde oturan delikanlı, sandalyesini ona ikram etmiştir, kim bilir?

Kalem dostum Muzaffer öğretmenin yazısında gördüğüm bu müzikli, huzur dolu resim beni gerilere, çok gerilere götürdü.

1- Komşu köyümüz Camili’de bir yaz akşamı. İnsanlar yazı yaban işlerinden yorgun argın eve dönmüş, davarın sığırın eksiksiz geldiği anlaşılmış. Allah ne verdiyse akşam yemeği yenmiş. Erkeklerin sigarasını yakıp bellerini yastığa verdikleri, bayanların akşam işlerini bitirip kapının önündeki sekilerde yerlerini aldıkları sırada İrbehem’in (İbrahim) dilli düdükteki nameleri yükselir. Bu ses koyunu suya mı götürür? Pınar başındaki kızlara bir şeyler mi söyler? Dağda bayırda çift mi sürer, ekin mi biçer, bağ mı beller. Evin geçimi için satılacak ve alınacaklar mı kararlaştırır? Kimseden ses çıkmaz ama herkes kendi sorunuyla iç hesaplaşması yapmaktadır.

Hane halkı ve komşular, bu sese kilitlemiş, kimsede bir tepki yoktur. Ara sıra iç çekişler, hıçkırıklar duyulur belli bellisiz.

Dilli düdüğü ne zaman susar, insanlar, istirahatlarına ne zaman çekilirler? Çocuklar hiçbir zaman görememişlerdir, bu dilli düdüğü konserinin sonunu..

2-Gazi Osman Paşa Lisesi'nin öğretmenler odası. Öğle arasında her zaman olduğu gibi beden eğitimi öğretmeni Şakir Erdem'in "Hadi şunu iki cırnakla" ricası üzerine İngilizce öğretmeni İhsan Doğramacı, kanununu yerleştirir dizlerinin üzerine. Eski- yeni Türk sanat müziğinin nameleri yayılmaya başlar, kulaklardan gönüllere. Ders zili çalar, kimse ayrılmak istemez büyülü nağmelerden.

Nöbetçi öğretmenin üçüncü uyarısından sonra "Şunu susturmadıkça bizi sınıfa gönderemezseniz." itirazlarıyla ayaklar zoraki yürürdü, sınıflara doğru...

Bir resmin hatırlattıklarını paylaşmak istedim...